Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1889. 39te Aargang.

Konferencen i Saltsøstaden.

Den 60. Halvaarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige aabnedes i Saltsøstaden den 4. Oktober Kl. 10 Formiddag i det store Tabernakel. Paa Forhøjningen vare Wilford Woodruff og George Q. Cannon af det øverste Præsidentskab; ligeledes følgende Brødre af Apostelskabet: Lorenzo Snow, Moses Thatcher, John Henry Smith, Heber J. Grant og John W. Taylor, og af de Tolvs Raadgivere: John W. Young; desuden Patriark John Smith og følgende Brødre af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerds: Henry Herriman, Jacob Gates, Abraham H. Cannon, Seymour B. Young, John Morgan og B. H. Roberts. Desuden var der paa Forhøjningen til begge Sider for de ovennævnte en Mængde Stavspræsidenter, Biskopper og ledende Mænd fra alle Kanter af Utah og tilgrænsende Stater og Territorier.

Efter at Mødet var aabnet med Sang og Bøn, fremstod den ærværdige Olding, Præsident Woodruff (nu 82 Aar) og udtalte sig omtrent saaledes: Jeg er taknemlig til Gud, at han har forundt mig at opleve endnu en Konference i Jesu Kristi Kirke. Jeg haaber, at vore Hjærter maa være forenede i Herren, og at Guds Aand maa være udøst over os under vor Sammenkomst. Af alle Folk under Himlen have vi den største Grund til at fryde os i Herren, fordi vi leve paa en Tid, da Israels Gud har begyndt at oprette sit Rige paa Jorden, hvorom alle hans Tjenere have talt med Begejstring saavel i Fortid som i Nutid. Jeg har nu været en Sidste-Dages Hellig i over 50 Aar. Jeg har set mange Trængsler, Lidelser og Gjenvordigheder falde i dette Folks Lod, men de, der have været trofaste i deres Pagter, have al Grund til at glæde sig ved, hvad der er udrettet. Jesu Kristi Kirke er oprettet og kan ikke nedbrydes; Zion er grundfæstet og vil evigt bestaa; dette er Herrens Forjættelse, som ingen Fjende kan om-

stode. Ingen Magt kan boje Guds udrakte Arm, ingen Opposition kan hindre hans Hensigters Gjennemforelse. Dette Værk begyndte med, at vor himmelske Fader kaldte en enkelt Mand til sin Tjeneste, en ufordærvet Yngling, Josef Smith, og gjennem ham har han siden oprejst Profeter, Apostler, Patriarker, Ældster, Hojpræster og Halvfjerds til at advare Verden mod, hvad der forestaar. Denne Generations Blod vilde komme over os, om vi forsomte at oplofte vor advarende Rost til Verden. Jeg tænker, der bor i disse Dale i Dag en 30,000 Mænd, som bære én eller anden Grad af Præstedommet. Alle disse have for Guds Aasyn paataget sig at forkynde Frelsens Budskab til en forblindet og vildfarende Verden. Hvad vor Fremtids Skjæbne vil blive, er i Herrens Haand. Jeg vil kun sige til de Hellige: frygt ikke; læg Eders Byrde paa Herren, han vil ikke svigte os. Hans Ord vilde staa urokkelige, og hans Forjættelser opfyldes. Zion vil rejse sig i sin Herlighed, Guds Kraft vil aabenbare sig, og vi skulle beredes som en Brud for sin Brudgom. Oploft Eders Hjærter til den Almægtige, medens vi ere forsamlede her, og stræb at have hans Aand med Eder bestandigt.

Apostel John W. Taylor var den næste Taler. Han er en af de yngste Apostler og folte sig overrasket ved at blive opfordret til at tale saa tidligt. Guds Aand er over dette Folk, det vil sige, over de, der altid ønske og stræbe at gjore hans Vilje. Jeg haaber, at vi godvilligt ville udfore hans Vilje, uden at altfor store Tugtelser skulle drive os dertil. Jeg tror paa Principet af fuldstændig Lydighed i baade aandelige og timelige Ting under Vejledning af Aandens Lys. Om vi efterlevede dette Princip nojere, vilde det være bedre for os. Vi kunne ikke bevare Herrens Aand og paa samme Tid altid finde Fejl ved hans Præstedømme. Vi have ingen Ret til at kræve Fuldkommenhed af Andre, medens vi selv ere saa ufuldkomne. Stræb hen til Enighed, Overbærenhed og Fordragelighed. Fjenden soger altid at stifte Splid iblandt os; det er hans bedste og kraftigste Vaaben. Vær altid paa Vagt mod ham, og lad ham intet Indpas faa. Vogt Eder for hastige Slutninger, før I kjende en Sag tilfulde. Jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at vore ledende Mænd ikke nære nogen uretfærdig eller uværdig Tanke. Deres Stræben er uafladeligt at gjore ret og godt.

Præsident Woodruff stod atter frem og sagde: vi onske at høre nogle Ord fra enhver Apostel, og fra Præsidenterne for Kvorumerne, som ere tilstede, og fra saa mange Ældster, som muligt. Vi onske at høre, hvilken Aand der besjæler dem.

Ældste Jacob Gates sagde: Det er nu 56 Aar siden, jeg blev indlemmet i Kirken af afdode Apostel Orson Pratt, og jeg har aldrig siden tvivlet paa Sandheden af Evangeliet. Jeg har været i Fængsel som Følge af falske Anklager, men selv i de mørkeste Timer har jeg bevaret mit Vidnesbyrd. Jeg modte Profeten Josef forste Gang i 1834 i Zions Lejr, og under Omgangen med ham lærte jeg ham grundigt at kjende. Min Tro bestyrkedes daglig i at han i Sandhed var en Guds Mand. I, som i Dag høre min Røst, have set mange af hans Profetier blive opfyldte. Jeg horte ham sige, at de Hellige vilde blive nodte til at gaa til Klippebjergenes Skjod for der at voxe til et stort, kraftigt og mægtigt Folk. Jeg saa ham i Live; jeg saa ham bleg i Doden,

da hans Blod var bleven udgydt af Morderhænder — med hele Nationens Bifald. Hans Blod er aldrig bleven sonet, saa vidt jeg ved. Verden forstaar ikke vor Mission eller vore Motiver; om den gjorde det, vilde den staa op og velsigne os. Enhver Sidste-Dages Hellig skulde berede sig for de store Begivenheder, som forestaa.

Formiddagsmødet sluttedes med nogle Bemærkninger af Ældste Charles W. Penrose om de herskende politiske Forviklinger i Utah. Det er altsammen nødvendigt til Folkets Vækkelse og Uddannelse. Resultatet nærer ingen sand Hellig Tvivl om. Frygt ikke Menneskers Trusel, thi Gud er med sit Folk, selv i dets Ufuldkommenhed. Zions Forløsning vil komme, og vi gjøre bedst i at berede os derfor.

Om Eftermiddagen talte Apostel Heber J. Grant. Hans Emne var praktisk Religion. Guds Aand skulde være den herskende i al vor Handel og Vandel; vi kunde aldrig undvære den. Han talte ligeledes om Erhvervelsen af jordisk Gods og sammes retmæssige Anvendelse og bar et kraftigt Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse.

Ældste Abraham H. Cannon talte om den rette Frihed under Evangeliet og fremhævede, hvilke Velsignelser og Resultater Lydighed mod Evangeliets Principper vilde føre med sig.

Ældste John Morgan var den næste Taler. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige samles her til fra nær og fjærn for at bestyrkes og belæres. En ny Generation af Hellige vokser op i vore Børn. Vore Søndagsskoler tælle mellem 50 og 60,000 Elever. Vore religiøse Dagskoler ere endnu kun faa, men deres Tal voxe stadigt. Nogle Forældre tro, at deres Børn vilde blive gode Sidste-Dages Hellige af sig selv; dette er en Misforstaaelse; de maa undervises. Nogle af vore unge Mænd stemples som Fritænkere, medens Sagen er, at de simpelthen ere uvidende om de religiøse Principper; deres religiøse Opdragelse er bleven forsømt.

Apostel F. M. Lyman glædede sig over de gode Vidnesbyrd og fornuftige Lærdomme, han havde hørt. Hver især af os har et lignende Vidnesbyrd i vort Hjærte, dersom vi have levet, som vi burde. „Uden I ere Et, ere I ikke mine." Disse Ord skulde vore Brødre og Søstre altid have i Minde. Er der Mangel paa Tro i Israel? Om saa er, hvad er Aarsagen? Den ligger i Mangel paa Enighed. Man siger, at religiøse Folk ere Trælle, og at de ikke have deres fulde Handlefrihed. Dette er ikke saa. Kan en Mand gjøre ret i alle Ting og endda være fri? Har han ikke lige saa stor Frihed til at være ærlig, sanddru, ædruelig og kysk som til at være uærlig, løgnagtig, fordrukken og umoralsk? Mange søge at indbilde os, at det første er Trældom, det andet Frihed. Om et Menneske ikke tjener Gud den Almægtige, maa det tjene en anden Herre; Ingen er uafhængig her i Verden. Mørke Skyer passere over os en Gang imellem, men det gode gamle Skib Zion vil sikkert naa Havnen; vi have en altfor god Styrmand ved Roret til at vi skulde kunne tvivle derpaa. Man skriver saa meget om Spliden blandt Mormonerne, men Uenigheden drejer sig ikke om Evangeliets Principper, men om de lokale politiske Forhold. Vi trænge ogsaa tillidt mere Visdom og Lys i vore politiske Affærer for at blive enige ogsaa i dette Stykke. Dette Værk er af Gud og kan ikke nedbrydes; I behøve ikke

at frygte derfor. Alle Misforstaaelser vilde efterhaanden udjævnes og Guds Rige sejre.

Anden Dag.

Apostel Moses Thatcher var den første Taler. Gud havde aabenbaret sin Vilje til dette Folk gjennem sit hellige Præstedømme og gjengivet Evangeliet til Jorden ved Aabenbaring fra det Høje. Redskabet, han brugte hertil, var en femten Aars Yngling, Joseph Smith. Denne unge Mand var stærkt paavirket af den religiøse Strid, som herskede i hans Hjemegn, og i sit Hjærtes Vaande gik han hen til en Skov, hvor han i ydmyg Bøn anraabte Himlen om Lys og Vejledning i Valget af det Rette. Hans Bøn blev besvaret paa en for ham højst uventet Maade, idet Faderen og Sønnen nedstege fra det Høje, omgivet af en blændende Straaleglands. Den ene af de to herlige Personer pegede paa den anden og sagde: „Dette er min elskelige Søn, hør ham!" Fra den Dag af modtog Joseph mange Aabenbaringer fra Himlen, dels direkte, dels gjennem Aandens Inspiration. Saa snart han fortalte sine Omgivelser, hvad han havde set og hørt, begyndte ogsaa Forfølgelsen, hvilken aldrig standsede, førend han laa badet i sit Blod paa Illinois' frie Jord. Men han levede længe nok til at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og lægge Grundvolden til Guds mægtige Rige paa Jorden. Taleren henttydede til de mange hemmelige Selskaber og Forbund i gamle Dage og deres Virksomhed i Nutiden; sagde, at vi havde dem i Overflødighed baade i Amerika og Europa nu. Kapitalisterne sammenrottede sig for om muligt at sluge hele Verden, og Arbejderklassen opretter alle Slags hemmelige Foreninger for at værge sig mod Overmagten. De Forenede Staters Regjering har sørget for, at enhver Mand kan faa 160 Acres Land for at gjøre ham uafhængig; men i Hælene paa Farmeren følge Spekulanter, Kjøbmænd, Bankører og Værtshusholdere, hvilke snart faa Mortgage (Pant) paa Ejendommene. I Nebraska f. Ex. udvandrede i Fjor fra et Par Countier ikke mindre end 1,800 Familjer, fordi de ikke kunde løse deres Mortgages. Eftersom vore Byer i Utah voxe i Folkemængde, indsnige de samme Forhold sig her, og mangen en Broder har været taabelig nok til at lade sin Ejendom slippe ud af sine Hænder paa Grund af Spekulanters sledske Tunger. Han hentydede til Strejken mod Arkitekterne, Brødrene Watson, i Saltsøstaden for kort Tid siden, hvilken ikke var begrundet i Utilfredshed, ikke heller i for lav Lønning, men i Tabet af Herrens Aand, hvorfor de bleve forledede til at lade sig indskrive i et af de mange hemmelige Selskaber, som existere. Hvor dybt beklagede de ikke bagefter deres Kortsynethed! Den blomstrende Tilstand, Utah befinder sig i, skyldes ikke Socialismen, Fenierismen, Nihilismen eller Arbejdsridderne, men Guds velsignende Aand, der gjennem Præstedømmet virker til det yderste og ubetydeligste Settlement.

Ældste Seymour B. Young omtalte dernæst, hvorledes intrigante Lykkeriddere og ubetænksomme Folk beskylde de Hellige for Uloyalitet og anførte derefter flere Exempler paa, hvorledes dette Folk havde bevist sin Troskab mod Regeringen, selv naar denne havde undertrykt det. Han hentydede til Mormonbataljonen og Præs. Brigham Youngs Handlemaade, da Pionererne først ankom til den mexikanske Provinds Utah.

Ældste B. H. Roberts glædede

sig meget ved at være sammen med de Hellige i Konferencen. De senere Aar havde han tilbragt mest som Missionær blandt Nationerne. I Enighed er Styrke, men hvor Mangel paa Tro og Tillid hersker finder det Modsatte Sted. Det kan vistnok betragtes som noget Besynderligt — i et kristent Land —, at et Folk skulde lide Forfølgelse for dets Tro, men det er dog en Kjendsgjerning, at vi lide Forfolgelse formedelst vor Overbevisning og Hengivenhed til Gud, vor Fader, hos hvem der ikke findes Forandring eller Skygge af Omskiftelse. Han aabenbarede sig for den unge Joseph og gav ham den apostoliske Myndighed ved Peter, Jacob og Johannes. Moses og Elias viste sig ogsaa for denne ædle Yngling, og beseglede paa ham deres respektive Myndigheder. Med saadan Oprindelse for vor Myndighed vilde det være en Vanære, om nogen Sidste-Dages Hellig skulde vende Ryggen til dette Værk og vandre efter Lygtemænd og indbildte Goder.

Om Eftermiddagen var Apostel Lorenzo Snow den første Taler. Han sagde, at Gud i sin Visdom tillader vore Fjender at prøve os for at forene og gjøre os stærkere. Det lader til, at Enighed og fælles Interesse ikke hersker iblandt os paa alle Steder som de burde. Tusinder af Hellige sidde her foran mig, som have gjort store Opofrelser for at komme til Zion; ere de fremdeles villige til at ofre Noget for Herrens Sag? Kun gjennem Offerberedvillighed og Lydighed kan Salighed erholdes. Jeg var personlig bekjendt med Joseph Smith og kan bevidne, at han var en grundærlig, sanddru og hæderlig Mand. Efter at have omtalt de Hundrede af Brødre, som hellere havde gaaet til et afskyelig Fængsel end at give Afkald paa et Princip, hvis Renhed og Hellighed de vare overbeviste om, og de Lidelser, som derved vare paaførte Hustruer og Børn, sagde han, at dette Folk var fremdeles villigt til at gjøre de samme Opofrelser for Sandhedens Sag, og tilsidst vilde deres Trofasthed krones med Sejr. Verden har saa ofte jublet ved Tanken om, at nu var Mormonismens sidste Time kommen; men den glemmer, at dette Værk ikke er vort, men den Almægtiges.

Biskop O. F. Whitney fulgte derpaa med et af sine sædvanlige veltalende Foredrag. Han dvælede især ved Broderkjærligheden. Alle de kraftige Vidnesbyrd, Andre havde baaret, gavnede ikke ham, han maatte have et for sig selv. Det var kun 13 Aar siden, han fik et saadant. Han blev i 1876 kaldt paa Mission til Staterne og havde netop Tro nok til at gaa. I et gribende Sprog fortalte han, hvorledes han dernede en Nat i Drømme saa hele Scenen i Getsemane Have, hvorledes han bønfaldt Frelseren om at tage ham med sig, men Svaret lød: „Du maa først fuldende din Mission". Maa jeg saa komme til Dig, o Herre, naar mit Livsløb er til Ende? Frelseren svarede vemodigt: „Det beroer altsammen paa Dig selv". Dermed vaagnede han, men dette Svar havde gjort et dybt og uudsletteligt Indtryk paa ham.

Apostel John H. Smith følte sig meget tiltalt af Biskop Whitneys Ytringer om Broderkjærlighed. Dette Princip skulde enhver Sidste-Dages Hellig dyrke; thi Kjærlighed dækker Synders Mangfoldighed. Vi skulde være overbærende med hverandre og især med de Unge, der endnu ikke vare langt fremskredne i Erfaringens Skole. Vi burde altid række dem en hjælpende Haand og belære dem om Guds og

Naturens Love. Jeg er af den Mening, at hvad, som indprentes vore Børn i Ungdommen, vil gjøre et varigt Indtryk paa dem gjennem hele Livet. Hvis vi lære dem Evangeliets Principer i Barndommen, ville de have Agtelse for dem i Manddommen og derved bevares fra mangen Fare og Ulykke.

Tredje Dag.

Søndag Morgen saa man ogsaa Apostel Franklin D. Richards paa Forhøjningen blandt de andre Autoriteter. Sygdom havde hindret hans Nærværelse før.

Præsident Woodruff sagde, at da mange af Stavsrapporterne endnu ikke vare indsendte, havde Brødrene besluttet ikke at oplæse nogen af dem; derefter gav han tilkjende, at Kirkens Autoriteter vilde blive foreslaaede til Anerkjendelse.

Præsident George Q. Cannon foreslog derpaa at opholde og anerkjende Wilford Woodruff som Profet, Ser og Aabenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, George Q. Cannon som hans første og Josef F. Smith som hans anden Raadgiver.

Endvidere Lorenzo Snow som Præsident for de tolv Apostlers Kvorum og følgende Brødre som Medlemmer af nævnte Kvorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant og John W. Taylor.

Her rejste Præs. Woodruff sig igjen og sagde, at der var tre Pladser ledige i de Tolvs Kvorum paa Grund af Organisationen af det øverste Præsidentskab, hvilke man nu vilde fylde. Jeg har overladt Valget af de tre nye Mænd aldeles til Apostlerne. Hverken jeg eller mine Raadgivere have blandet os i den Sag; men Herrens Aand har bevidnet for mig, at Valget har Herrens Bifald. Jeg har en Grund for disse Bemærkninger.

Præs. Cannon foreslog derpaa Mariner W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon som Medlemmer af Apostlernes Kvorum.

John W. Young og Daniel H. Wells som Raadgivere til de Tolv.

John Smith som Kirkens Patriark.

De syv præsiderende Ældster over de Halvfjerds, som følger: Henry Herriman, Jacob Gates, Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan og B. H. Roberts.

Derefter fulgte de øvrige Grader af Præstedømmet, hvilke der alle enstemmigt voteredes for af den uhyre store Forsamling.

Præs. Cannon holdt derpaa en fortrinlig Tale om Aarsagerne til Splid, Nødvendigheden af Enighed og Visdom i al vor Færd, samt dvælede ved Opstandelsen. Denne Tale vil rimeligvis blive trykt særskilt.

Om Eftermiddagen talte Biskop Wm. B. Preston. Han sagde: Jeg repræsenterer i Dag det aaronske Præstedømme, der er en Hjælp til det melkisedekske; det omfatter Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner. En Biskop skulde staa som en Fader for sit Distrikt, ikke som en Autokrat. Det er hans og hans Medhjælperes Pligt at paase de timelige Ting, — at tage Vare paa de Fattige, udjævne Tvistigheder osv. Baade Præster og Lærere skulde flittigt besøge de Hellige i deres Hjem og opmuntre dem til det Gode.

Præs. George Q. Cannon oplæste en Del af det 68. Stykke i Pagtens Bog, som omhandler Missionærernes Vidnesbyrd til Verden, hvorefter Præs. Woodruff atter gjorde nogle Bemærk-

ninger om Fremkomsten af Mormons Bog, sammes Oversættelse af Josef Smith, dens Indhold om Amerikas Urindvaanere, om Udviklingen af Utah Terretorium, siden han kom dertil i 1847 osv. Han sagde, at han følte Medynk med de, der i sin Blindhed stred mod dette Værk, og han tænkte ofte paa Kristi Ord: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre." I vor Tid samles atter Jøderne til Jerusalem, men for første Gang siden deres Stads og Tempels Ødelæggelse, og heri se vi Herrens Haand samt Profetiernes Opfyldelse. Hedningerne advares af Guds Tjenere i denne Slægt, men mange af dem vilde faa Grund til at græde ligesom Jøderne, fordi de forkaste Vidnesbyrdet. Han sluttede med at formane de Hellige til Trofasthed.

Præs. Jesse N. Smith fra Snowflake Stav i Arizona omtalte sin Virksomhed der, paa Civilisationens Ydergrænse, saa at sige. Uagtet de Hellige i hans Distrikt, vare saa langt fjærnede fra Hovedkvarteret, besjæledes de dog af den samme Aand og nød de samme himmelske Velsignelser. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Rigets endelige Sejr.

Ældste John T. Cain var den sidste Taler i Konferencen og føjede med Glæde sit Vidnesbyrd til de øvrige Taleres. Det var nu 42 Aar siden han forenede sig med Kirken, og han havde aldrig angret det. Han ønskede, at alle maatte berede sig for Frelserens Komme!

Konferencen hævedes derpaa til den 6. April 1890.

Taksigelse af Præsident Wilford Woodruff.

Konferencemødet i Aalborg den 3. November 1889.

Mødet aabnedes Kl. 2 Eftermiddag med Sang og Bøn.

Præsident C. D. Fjeldsted opstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter han foreslog at alle Kirkens Autoriteter i Zion opholdes i de Helliges Tro og Bønner, samt ogsaa, at følgende Brødre opholdes paa samme Maade i deres respektive Stillinger, nemlig: George Teasdale, som Præsident for den europæiske Mission; C. D. Fjeldsted, som Præsident for den skandinaviske Mission og A. K. Andersen, som Præsident for Aalborg Konference, tillige det lokale Præstedømme og alle Organisationer i Konferencen. Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Ældste A. K. Andersen udtalte sig som meget tilfreds ved at være samlet med de Hellige i Aalborg samt ved at være en Budbærer af glade Tidender.

Præs. C. D. Fjeldsted talte derpaa til de Forsamlede paa en meget interessant og belærende Maade, hvorefter Konferencen sluttede til ubestemt Tid.

Kl. 4½ blev et Præstedømsmøde afholdt.

Præs. C. D. Fjeldsted talte til de forsamlede Brødre. Han paapegede den store Nødvendighed af at vise Lydighed til alle Evangeliets Fordringer, og forøvrigt gav mange praktiske Raad og

Lærdomme, som vare lyttede til med den største Interesse og Opmærksomhed.

Der blev ogsaa et Bogfund oprettet, for at bringe Konferencen ud af sin Gjæld.

Aarsagen til en saa kortvarig Konference var, at Stedets Autoriteter vare ugunstigt stemte mod de Hellige og Missionærerne, sandsynligvis begrundet paa religiøse Præsters Indflydelse.

Den 1ste November 1889.

Præstedømmets Pligter.

Herren den Almægtige har i denne Tid ved Profeten Josef Smith oprettet sin Kirke paa Jorden, samt overdraget til ham Præstedømmets Fylde, og saaledes givet ham Myndighed til ogsaa igjen at meddele det til Andre, saa at de kunde være ham behjælpelig i at forkynde Evangeliet og forrette sammes Ordinancer, og Herren lovede at hvad disse, som paa denne Maade vare bemyndigede, udførte i hans Navn her paa Jorden, skulde være evigt anerkjendt i Himlem. O, hvilken herlig og dyrbar Skat! Hvor stor denne Myndighed er, som saaledes er anbetroet Dødelige! Men hvor mange af dem, som have modtaget disse Nøgler, er det, som i Virkeligheden tænke paa at de er i Besiddelse af en Myndighed, som strækker sig langt hinsides Grænsen af denne Tilværelse, og saaledes aldeles uafhængige af alle verdslige Myndigheders Sanktion eller Forkastelse? Vi frygte, at der er kun meget faa som tilfulde skattere denne herlige Kaldelse, som er anbetroet til dem, og paa hvis samvittighedsfulde Udførelse hele Menneskeslægtens Vel er beroende. Det har ved Aabenbarelse bleven forkyndt, at dette Værk er Tidens Fyldes store Husholdning, og at Alt skal blive oprettet til Et i Kristo, det er til Fuldkommenhed som det var i Begyndelsen. Hvorledes skal dette udføres. Svaret høres at lyde: Helt paa naturlige Principer. Og vi kan tilføje, at det paahviler Præstedømmet at paaskynde denne Gjenoprettelse, hvilket kan ske ved at oplyse Menneskene om sande Lærdomme og Principer, saa at Sandhedens Lys maa kunne bortfjærne det Mørke som omgiver dem. Dette Arbejde er, især, anbetroet til de Ældste som ere udsendte fra Zion, samt det lokale Præstedømme og alle de Hellige.

Vor Fader i Himmelen har givet til sine Børn Forstand og Fatteævner, og naar han oplyser dem om Sandheden af Evangeliet, samt anbetroer dem Myndighed til at administrere i sit Navn, saa er det en Selvfølge, at han fordrer af dem, at de skulle anvende deres Tid og Talenter i hans Tjeneste, og i den Hensigt ere de givne. I en Aabenbaring, given til Josef Smith, siger Herren saaledes: „Enhver skal lære sin Pligt og med Flid rygte det Kald hvori han er indsat". Ligeledes siger han i en anden Aabenbaring: „Se, I ere udsendte til at forkynde mit Evangelium for de Ugudelige Skarer. Derfor befaler jeg Eder saaledes: I skulle ikke bortødsle Eders Tid, ikke heller begrave Eders Pund, saa at Ingen faar vide noget derom". Det er saaledes ikke nok, kun, at forkynde at Guds Domstime er nær for Haanden, thi Herren befaler ogsaa sine Tjenere, ikke at bortødsle deres Tid, ejheller at begrave deres Pund, men at benytte og

udvikle deres Talenter, som han har begavet dem med, saa at de kunde være som Lys i Verden, i moralsk saa vel som i intellektuel Henseende. Men hvorledes skulde vi kunne naa til denne høje Grad af Udvikling. Herren er retfærdig. Han har anbetroet til nogle af sine Tjenere ét Pund, til andre to Pund og til nogle fem Pund, og han holder enhver ansvarlig for det som de have modtaget; men som Kristus viser i Lignelsen, den, eller de som have modtaget kun ét Pund, ere ikke undskyldte eller uden Ansvar, om de forsømme at benytte det til den største Fordel.

Herren har inspireret nogle af sine Tjenere, som have været begavede med mange Talenter, til i Skrift og Tale at fremsætte Evangeliets herlige Sandheder i et Sprog, som ikke saa let kan misforstaaes; dette i Forbindelse med Herrens umiddelbare Tilkjendegivelse i vor Tid, burde anvendes af de mindre Begavede, som en Kilde, hvorfra de kunde drage Kundskab for Udvikling af deres Talenter. Ingen kan undskylde sig med at han ikke har haft Anledning til at forøge det Pund som Herren har givet ham. Det er de Ældstes Pligt, at samle Kundskab om Evangeliets alt omfattende Principer og Sandheder, saa at de paa en intelligent Maade maa kunne fremsætte samme for Folket. Det er ligeledes Præstedømmets Pligt at undervise de Hellige om deres Forpligtelser, samt Nødvendigheden af den intellektuelle Udvikling, og derved hjælpe dem fremad paa Livets Sti. Men ligesaa umuligt som det er, at drage Vand af en tør Brønd, eller at høste hvor man ikke har saa't, er det, at meddele Kundskab og Vejledning om det man intet kjender til.

Det er en Urimelighed at forvente at Guds Aand skal virke igjennem den som ikke forbedre deres Egenskaber; de kunne Intet udrette til deres Medmenneskers Fordel eller Gavn. Herren har visseligen lovet, at hans Aand skal frembringe af det menneskelige Sind, baade Nyt og Gammelt, hvilket uimodsigeligt tyder paa, at der maa findes et Forraad at tage af. Aanden frembringer det som er bedst passende. Herren siger herom saaledes: „Sandelig siger jeg Eder, samler Eder Kundskab om Lande og Riger, samt om Guds og Menneskenes Love, og alt dette for at tilvejebringe Zions Forløsning". Profeten Josef Smith har ogsaa givet det Raad til de Hellige, at de skulle erhverve sig Kundskab ved Læsning af gode Bøger.

De Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af en Literatur, som indeholder Kjærnen af al sand Kundskab, og som hos dem er beregnet paa at optænde Kundskabens rette Lys, for deres moralske saa vel som aandelige Udvikling. Vi opmuntre derfor de Hellige, og især Præstedømmet, til at anvende saa meget af deres Tid som muligt, i at læse gode Bøger og saaledes drikke af den rette Kundskabskilde, for derved at blive skikkede til at forfremme Herrens Hensigter. De Helliges Tidsskrift, „Skandinaviens Stjerne", giver Oplysning om Værkets Fremgang, og desuden indeholder mange praktiske Raad og Lærdomme som ere af stor Betydning. Men vi frygte at mange af de Hellige, ja, (skulle vi sige det?) selv af Missionærerne, som ikke læse den, thi om alle vare interesserede deri saa vilde de sikkerligen med større Iver og Energi søge at virke for dens videre Udbredelse. A.

Erindrer det store Ansvar som hviler paa Eder, og drik derfor dagligen af Kundskabens uudtømmelige Kildevæld!

Betragtninger over Jesu Liv.

Uddrag af en Tale holdt af Ældste Karl Mæser.

Brødre, Søstre og Venner! Jeg erkjender min Ufuldkommenhed i at tale over dette Emne, hvilket i sin Storhed og Betydning langt overgaar det dødelige Menneskes Begreber, hvorfor jeg ved denne Lejlighed mere end nogen anden føler Nødvendigheden af de Helliges Forbønner.

Det er ikke min Mening eller Hensigt ved denne Lejlighed, at tale om Jesus af Nazareth som Verdens Frelser, thi Guddommen, som blev aabenbaret i ham, er saa stor og omfattende, at jeg med mine ringe Forstandsevner ikke tilfulde forstaar den, men jeg skal forsøge at fremstille ham som Menneske og som vor Broder, skjønt mere ædel, ren og hellig end vi, men desuagtet vor Broder, modtagelig for Indtryk af Glæde og Sorg, Vrede og Medlidenhed samt begavet med Evner for aandelig Udvikling og fuldstændig Frihed til selv at vælge sin Løbebane i Livet og slutteligt i Besiddelse af et Legeme, udsat for og underkastet de samme Love som alle andre Dødelige.

Jeg skal derfor ikke opholde mig ved de Begivenheder, som indtraf ved hans Fødsel, heller ikke ved de, som fulgte efter, men fremstille ham som en Dreng, der tilbragte sin Ungdoms Tid i og omkring Nazareth. Dersom Ordsproget er sandt, at „af Drengen udvikles den tilkommende Mand", saa maa Jesus følgelig have været ligesaa forskjellig fra andre Drenge i sin Ungdom, som han i Manddomsalderen udmærkede sig frem for andre Mænd.

Beretningen om de enestaaende Begivenheder og himmelske Tilkjendegivelser ved hans Fødsel, saa vel som hans tidlige Barndom, maa uden Tvivl have inspireret hans Tankegang og Forstandsevner, hvilket tydeligt aabenbaredes, ikke saa meget i Besvarelsen, som i at give indviklede og omfattende Spørgsmaal til de Lovkyndige, med hvilke han samtalede i Jerusalems Tempel.

En saadan Yngling kunde umuligt finde sig tilfreds i Selskab blandt sine Jævnaldrende eller Barndoms-Venner, hvorfor vi med god Grund kunne slutte, at han søgte hen til de romantiske Bjerge og Høje, hvorpaa Judæa er saa rig, og der i Ensomhed vandrede omkring betragtende Naturens Skjønhed og Ynde, og muligvis var Markens duftende Blomster, samt de under Himmelhvælvingen svævende Skyer, de Midler, der ledede hans Tanker hinsides Grænserne af hans lille Fødeland, og de funklende Stjærner paa Firmamentet i den stille Nat bragte ham, saa at sige, Hilsener fra andre Verdener.

Vi have ingen paalidelige Beretninger om hans Liv og Virksomhed fra det tolvte til det tredivte Aar; dog beviser dette ikke, at der fattedes noget i hans Udvikling, thi netop paa denne Tid finde vi ham som en fuldkommen Mand, i aandelig saa vel som legemlig Henseende, med fuld Bevisthed om sine indre Kræfter samt den Mission, han var anbetroet til at udføre, og de Gjenvordigheder, der skulde møde ham paa hans Vej. Han havde lært i Løbet af disse atten Aar, at hvilken som helst Vej, han end skulde vandre, saa skulde han gaa alene, ja aldeles alene, ikke en Gang forstaaet af sin egen Moder og langt mindre forstaaet eller skatteret

af sit Folk og tilmed uden nogen anden Bistand end den, han forventede at modtage fra sin Fader i det Høje.

Paa denne Tid havde han ikke alene løst de mest vanskelige Problemer, med Hensyn til sine overordentlige Evner, men var ogsaa kommen til en fuld Forstaaelse af det endnu mere vanskelige Problem, nemlig Hensigten i hvilken de vare givne. Da han tilsidst ved gradvis Udvikling var kommen til denne Forstaaelse af sin Mission, fremstillede han sig for Johannes den Døber „for at fuldkomme al Retfærdighed". Udrustet formedelst denne hellige Handling, i Forbindelse med det himmelske Syn og Faderens umiddelbare Erklæring, finder han sig ved Begyndelsen af den Mission, som han havde paataget sig at udføre,længe førend Jordens Grundvold blev lagt, og i hvilken ikke alene denne Verden, men utallige andre Verdener vare interesserede og saa hen til for at opnaa Saliggjørelse. I denne Hensigt vare disse mirakeløse Egenskaber, der en Gang slumrede, givne, og ham alene anbetroet.

Han vidste, at dersom han vilde vælge at søge denne Verdens Fordele, saa besad han de Egenskaber, der udfordredes til at gjøre sig de naturlige Elementer underdanige, og som en Følge vilde Salomons Herlighed og Rigdom i Sammenligning have forekommet os som en Ubetydelighed.

Han forstod ogsaa, at dersom denne Verdens Anseelse havde været hans højeste Maal, saa vilde han med Lethed have kunnet erhvervet sig den, idet han i Indflydelse og Veltalenhed langt overgik de verdensberømte Talere, Demostenes og Cicero. Som Filosof vilde han have sat Nutidens Theorier og Opdagelser aldeles i Skygge, og man vilde næppe mere have tænkt paa Aristoteles i den videnskabelige Verden.

Hvis han havde higet efter at blive kjendt og hædret som den mest fremragende Statsmand i Raadet, eller Hærfører paa Slagmarken, saa havde Cæsars Berømmelse kommet til at staa i Skyggen for denne Nazaræer.

Her finde vi den ene Vej, som stod aaben for ham med alle sine Tillokkelser, men der var ogsaa en anden, hvilken var bestrøet med de skarpeste Torne og uden nogen Bekvemmelighed, dog vælger han denne, af Grunde, som kun han selv kjendte, hvilket bevises af hans egne Ord, idet han siger: „Rævene have Huler, og Himmelens Fugle have Reder, men Menneskenes Søn har Intet at hælde sit Hoved til." Han vidste, at han maatte vandre denne Vej alene, og saaledes udsætter han sig for Had, Ringeagt, Bespottelse og Forfølgelse, og tilsidst ser han Korset hæve sig, for at modtage ham paa Golgatha.

Han stod saa at sige ved Skjællet af de to Veje; paa den ene Side verdslig Ære, Yndest og Rang med alle dermed forbundne Tillokkelser, hvilke indbød ham til at bruge de aandelige Evner, som han besad, paa en egennyttig Maade, medens den anden Vej, som var ham bestemt af Himmelen, bød ham at gaa paa den. Upaatvivleligt opstod det Spørgsmaal hos ham, om han kunde betro sig til dette alvorlige Foretagende, uden at forfejle Maalet. Naar en Lokomotivfører tager Ledelsen af et Jernbanetog, saa giver han først Maskinen en alvorlig Undersøgelse, thi derpaa beror hans egen saa vel som Andres Sikkerhed. Saaledes prøvede ogsaa Verdens Frelser sig selv, idet han i fyrretyve Dage udsatte sig for de alvorligste Prøver og Fristelser uden at nyde nogen Forfriskning, og desuagtet udholdt han Prøven, som følgeligt forøgede hans Tillid til sig selv.

Paa denne Maade bereder han sig for sit ansvarsfulde Embede og udvikler sine Kræfter, saa at han med fuld Fortrøstning kan opofre sig og anvende sine Egenskaber til hele Menneskeslægtens Vel og sin himmelske Faders Ære.

Jeg skal ikke her hentyde til hans Mirakler, Parabler eller Prædikener enkeltvis, men fortsætte dette mit Omrids af hans Karakter ved at paapege nogle Begivenheder, som ville illustrere hans urokkelige Trofasthed til den Gjerning, som han havde indviet sig.

I Valget af sine Apostler viser han ikke alene sin grundige Bedømmelse af den menneskelige Natur, men ogsaa, at han nød guddommelig Bistand og Aabenbarelse, hvilket i Særdeleshed viser sig, da han kaldte Nathanael. At han valgte saadanne ulærde Mænd til at være sine Apostler, har været en Gaade for den kristne Verdens Theologer, som vilde have foretrukket at have set Mænd satte i denne høje Stilling, der vare berømte for deres Lærdom, Taledygtighed og verdslige Indflydelse. Vor Frelser udvalgte kun dem, som vare villige til at følge hans Exempel, og kun med én Undtagelse, finde vi ham at afvige fra denne Regel; thi ligesom han selv, vare ogsaa de kjendte og udvalgte til dette Arbejde.

I omtrent tre og et halvt Aar arbejdede han med, samt underviste sine Disciple i Alt henhørende til deres Embede og Evangeliets Forkyndelse, og først efter Forklarelsen forkynder han dem om sin Lidelse og Død i Jerusalem. Det fremgaar ogsaa, at foruden meget Andet af Vigtighed, som foregik, medens Frelseren var paa Bjerget med Moses og Elias, at ogsaa Planen, der indeholdt alle Enkeltheder vedrørende det store Forsonings Offer, blev vedtaget til Fuldbyrdelse. Dette især forsøgte han at indprænte sine Disciple fra denne Tid af for derved at styrke deres Tro, saa at de kunde bestaa, naar Uvejret brød løs. Saaledes sender han to af dem til Staden og giver en omstændelig Beskrivelse af, hvad som skulde indtræffe, idet han siger: „I skulde finde en Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og fører dem til mig". For Ligesom paany at indprænte denne Undervisning paa deres Hukommelse, sender han dem nogle Dage efter i et lignende Ærinde, og siger: „I skulle finde en Mand med en Krukke i sin Haand, i hvis Hus I skulle berede Paaskelammet for mig og Eder".

Disse Enkeltheder vilde i sig selv ikke være meget betydningsfulde, hvis de ikke vare Beviser for en vel beregnet Plan, som han altid fulgte uden at afvige hverken til Højre eller Venstre, men derimod, Skridt for Skridt bevægede sig fremad med Blikket vendt mod Jerusalem for der at imødegaa den sidste afgjørende Kamp med Dødens og Helvedes Magter.

Her møde vi en anden Personlighed, som ved sin Opførsel og de Bevæggrunde, der ledede ham, samt disses sørgelige Udfald, er værd at betragte noget nøjere, da han danner den fuldkomneste Modsætning til Jesu ophøjede Karakter og Vandel. Hermed hentyder jeg til Judas Ischariot. Han er almindeligvis fremstillet og kjendt som den, der solgte Herren og Mesteren for tredive Sølvpenge.

Judas Ischariot var ikke desmindre en Forræder i en større Betydning; thi han kunde ikke se i Messias noget mere omfattende eller betydningsfuldt end Gjenopretteren af Davids faldne Trone og Jødernes Befrier fra det romerske Aag og saaledes Grundlæggeren af et Rige med Jerusalem som Hovedstad, og Jøderne som det regjerende Folk eller Nation; han misbilligede

derfor den Fremgangsmaade, som Mesteren i den sidste Tid havde brugt, medens Farer omsluttede ham paa alle Sider. Judas ønskede derfor at komme til en Afgørelse, at se Begivenhedernes Gang fremskyndede, og Jesus dreven til en saadan Yderlighed, at han maatte bruge sine guddommelige Kræfter for at frigjøre sig og fuldende den Triumf, som han, under saa tvetydige Omstændigheder, havde begyndt ved Indtoget i Jerusalem under Mængdens Bifald og Hosianna-Raab. Judas modtog den ubetydelige Sum, som man plejede at betale for Tilbagebringelsen af en undvegen Slave, mere som en midlertidig Tilfredsstillelse af sin Pengebegjærlighed end af nogen anden Grund. Hans Formaal var dog at opnaa politisk Indflydelse og blive begunstiget med en høj Stilling i Riget — om muligt ved lovlige, men hvis ikke, da med hvilke som helst andre Midler. Da hans Planer mislykkedes, var der for ham ikke Noget mere at leve for, som kunde tilfredsstille hans Egennytte, hvorfor han med Ringeagt kastede de tredive Sølvpenge fra sig og gik hen og hængte sig og blev Fortabelsens Søn, idet han havde forraadt Guds Søn.

Saaledes nærmer Jesus sig Fuldendelsen af det Værk, som han begyndte ved Jordans Bredder, og de sidste Sørgescener vise sig i Gethsemane Have. — Hin Nats blodige Sved i et uskyldigt Menneskes Kamp, under Indtrykket af Dødsangsten paa Grund af de frygtelige Pinsler, der forestod ham, Skrækken for en saadan Død —, alt dette bringer Jesus nærmere til os; thi hvad end vi maatte blive udsatte for at lide af Prøver og Gjenvordigheder, saa vide vi nu, at Guds Søn har Medlidenhed med os, efterdi han selv har gjennemgaaet alle mulige Sjælelidelser i Gethsemane Have i langt stærkere Grad, end noget Menneske kunde udholde dem, og, at ogsaa Trøstens Engel vil blive sendt til os ligesom til ham.

Denne store Kamp og Sejer bragte ham sin store aandelige Triumf.

Se, med hvilken majestætisk Ro han møder de Skriftkloges Lejesvende, der være udsendte for at gribe ham; se, med hvilken Bestemthed han vidner for Kaiphas om sin guddommelige Mission som Verdens Frelser; han møder de paatrængende Spørgsmaal, som Pontius Pilatus giver ham med Vidnesbyrd om guddommelig Aabenbarelse; han holder sig for god til at besvare de Spørgsmaal, som den lastefulde Herodes stiller til ham; han udtaler Trøstens og Medlidenhedens Ord til Jerusalems grædende Kvinder, der følge ham til Golgata; hans Ord give Haab og Fortrøstning til den døende Røver paa Korset; han mindes med Kjærlighed og Ømhed sin Moder og elskede Discipel i Dødstimen. Det var ikke Fortvivlelsens Udraab, der gav sig tilkjende i de tidt misfornøjede Ord: „Eli! Eli! Lama, Sabachtani", men med hvilken vidunderlig Følelse af Glæde, maa han ikke have udraabt: „Det er fuldbragt"!

Tankesprog. Den sande Kjærlighed tiltager hos et Menneske, i samme Forhold som Egenkjærligheden aftager.

Konferencemøderne i Aarhus den 26. og 27. Oktober 1889.

Lørdag Aften Kl. 8. Tilstede vare følgende Brødre: Missions-Præsident C. D. Fjeldsted, Konference-Præsident J. Jensen og forøvrigt Forstandere og Missionærer fra de forskjellige Grene samt det lokale Præstedømme og mange af de Hellige.

Mødet aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 38, Bøn af Præsident C. D. Fjeldsted.

Konference-Præs. J. Jensen fremstod og bød Missionærerne samt de Hellige velkomne til Konferencen. Han udtalte sig meget tilfreds med Salens Dekoration.

Br. P. Petersen blev foreslaaet som Konferencens Skriver.

Forstanderne for de forskjellige Grene bleve derpaa fremkaldte for at give Beretning om deres Virksomhed. Jens Jensens gav Beretning fra Horsens Gren. Stillingen blandt de Hellige der var efter Omstændighederne god, og Udsigterne for Evangeliets Fremme lovende. F. P. Petersen sagde, at de Hellige i Odense Gren følte vel i Evangeliet og gjorde alt hvad de kunde for at fremme Herrens Sag. G. S. Bastian glædede sig ved at møde med de Hellige i Konferencen samt ved at have det Priviligium at give Beretning fra Randers Gren. Han sagde at Stillingen blandt de Hellige der var meget god, og at Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse var særdeles opmuntrende og lovende. Præs. J. Jensen gav Beretning om Aarhus Gren. Han sagde, at der var Flere der, som undersøgte Evangeliet og som tillige havde Tro paa samme, hvilke uden Tvivl i en nær Fremtid vilde forene sig med Kirken.

A. K. Andersen gav Beretning om sin Virksomhed som omrejsende Ældste. De Hellige omkring paa Landet vare meget fattige, men dog villige til at opfylde deres Pligter som Medlemmer af Kristi Kirke. B. P. B. Petersen havde rejst en god Del omkring i Horsens Gren og afholdt flere Forsamlinger. M. A. Hansen, omrejsende Ældste i Randers Gren, sagde, at han følte sig tilfreds i sin Stilling og haabede at kunne udrette noget for Evangeliets Udbredelse i Fremtiden.

Mødet sluttedes med at synge Salmen Nr. 176.

Taksigelse af Præsident J. Jensen.

Søndag Formiddag Kl. 10 aabnedes Forsamlingen med at synge Salmen Nr. 1 og Bøn af Ældste F. T. Petersen. Salmen Nr. 15 blev dernæst afsungen.

Præs. Jensen oplæste den samlede Rapport over hele Konferencen. Alle Kirkens Autoriteter bleve dernæst foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket assisteredes og enstemmigt vedtoges.

Præs. C. D. Fjeldsted talte derpaa til de Forsamlede angaaende Ægteskabets Hellighed og Følgen af at bryde indgaaede Pagter.

Præs. Jensen udtalte sig i Korthed og bevidnede Sandheden af, hvad som var bleven sagt.

Salmen Nr. 71 blev afsungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste A. K. Andersen.

Eftermiddag Kl. 2. Forsamlingen aabnedes med at synge Salmen Nr. 44

og Bøn af Ældste J. Jensen. Salmen Nr. 205 blev dernæst afsungen.

Ældste F. P. Petersen var den første Taler. Han talte om Evangeliets Indflydelse og Virkning paa det menneskelige Sind samt de Frugter, som Efterlevelsen af sammes Principer vilde bringe. Han bar sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed.

Præs. C. D. Fjeldsted oplæste det 14. Kap. i Joh. Aabenbaring, som bevidner, at en Engel skulde bringe det evige Evangelium umiddelbart forend Domstimen. Han bar sit Vidnesbyrd om, at denne Engel var kommen, og at Evangeliet var gjengivet i denne vor Tid i sin Fylde. Dernæst hentydede han til Guds Væsen og Egenskaber, samt Menneskets Slægtskabsforhold til ham, og hans forunderlige Styrelse med sine Børn her paa Jorden.

Salmen Nr. 253 blev afsungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste G. S. Bastian.

Aften Kl. 7. Forsamlingen aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 3 og Bøn af Ældste B. Petersen. Derpaa Salmen Nr. 233.

Ældste A. K. Andersen talte meget indtrængende om Evangeliets første Principer og om den store Nødvendighed af at vise Lydighed til dem.

Præs. C. D. Fjeldsted oplæste det 2. Kap. af Profeten Daniel, hvorefter han paapegede den bogstavelige Opfyldelse deraf lige til denne Tid. Han forklarede paa en tydelig Maade Kristi Kirkes Organisation iblandt det jødiske Folk i fordums Dage, og tillige, som en Opfyldelse af Profetierne, dens Udryddelse af Jorden. Derefter beskrev han paa en gribende Maade Frafaldets Følger, og til Slutning bevidnede han, at Gud havde talt til sine Børn paa Jorden i denne Tid og begyndt at oprette det Rige, som Daniel har sagt skal bestaa evindelig.

Præs. J. Jensen gjorde nogle Bemærkninger og ytrede sin Taknemmelighed til Alle, som havde bidraget Noget til at gjøre Tiden behagelig.

Salmen Nr. 90 blev afsungen, og Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. J. Jensen.

Mandag Formiddag Kl. 10 blev et Præstedømsmøde afholdt, hvilket aabnedes med at synge Salmen Nr. 137 og Bøn af Præs. C. D. Fjeldsted.

Præs. Jensen oplæste den financielle Rapport for det sidste Halvaar, hvilken blev enstemmigt anerkjendt.

Præs. C. D. Fjeldsted talte paa en indtrængende og faderlig Maade til de forsamlede Brødre. Han opmuntrede dem til at ære deres Kaldelse som Repræsentanter for det glade Budskab samt til at opfylde alle de Pligter, der hvilede paa dem. Han paapegede ogsaa den store Nødvendighed af at administrere Evangeliets Ordinancer paa den rette Maade.

Mødet sluttedes med Taksigelse af Præs. J. Jensen.

Emigranterne som afgik fra Liverpool den 26. Oktober, ankom til New York den 5. ds., hvorfra de fortsatte Rejsen den 6., Kl. 3 Eft.

Ankomst og Beskikkelse.

Følgende Brødre, hvilke ankom hertil fra Zion den 29. Oktober, ere herved beskikkede til at virke i følgende Konference: F. C. Michelsen i Aarhus Konference; John Johnsen i Kristiania Konference; Ole Olsen, i Gøteborg Konference og J. P. Olsen i Kjøbenhavns Konference.

Vi ønske disse Brødre velkomne, samt nedbede Guds Velsignelse over dem i deres Virksomhed.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Blandinger.

Nogle af Verdens store Ting.

Den største Hængebro i Verden er den over East River mellem Brooklyn og New York. Hele Broen er 5989 Fod lang.

Fortress Monroe er det største Fæstningsværk i Verden. Det har kostet de Forenede Staters Regjering noget over 3,000,000 Dollar.

Den højeste virksomme Vulkan i Verden er Popocatepetl, 35 Mil sydvest for Pueblo i Mexico. Den er 17,784 Fod høj, og dens Krater er 3 engelske Mile i Omkreds og 1000 Fod dyb.

Det største Universitet i Verden er det i Oxford, England. Det har 25 særskilte „Colleges".

Det største Parkanlæg i Verden er Dyrehaven i Nærheden af Kjøbenhavn. Den indeholder 4200 Acres. — Den største Park i Amerika er Fairmount Park i Philadelphia, som indeholder 3740 Acres.

Den største Ferskvands-Sø i Verden er Lake Superior. Den udgjør 32.000 Kvadratmil. Dens gjennemsnitlige Dybde skal være 200 Fod og den største Dybde 5300 Fod. Overfladen ligger 365 Fod over Havet.

Den største Tunnel i Verden er St. Gothard-Tunnelen i Schweitz paa Jernbanen mellem Lucern og Milano. Den ligger 6600 Fod under Toppen af Kastelhorn, det højeste af St. Gothard Fjeldene.

Den største Hule i Verden er den saakaldte Mammoth-Hule i Edmonsen County, Kentucky.

De største Træer i Verden er i Tulare County i California. Der er et Træ, som er 276 Fod højt og 105 Fod i Omkreds nede ved Jorden og 76 Fod i Omkreds, 12 Fod oppe. Et andet Træ i Nærheden er 370 Fod højt, med en Stamme, som er 34 Fod i Tvermaal eller 106 Fod i Omkreds. Enkelte af de fældede Træer har haft en Alder af indtil 2500 Aar.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).